

C.

I. Befordringer og Afgang.

Den 21 April d. A. er Overlærer ved Cathedral-
skolen i Viborg, Erich Frysensberg Thorup;
confirmeret til Sognepræst for Asperup og Roers-
lev Menigheder i Svends Stift. I Anledning af
denne Befordring er under 27 Jun. Alumnus Se-
minarii pædagogici, Candid. Theolog. Niels
Winding Dorph, ansat til Adjunct ved
bemeldte Cathedralskole.

Den 5 Maj d. A. er Adjunct ved Christian-
sands Cathedralskole, Laurits Ostedahl bestik-
ket til Sognepræst for Kennesøe Præstegæld i
Christiansands Stift, og under 27 Jun. er i denne
Anledning forhenværende Alumn. Seminar. pædag.
Jonas Dahl udnævnt til Adjunct ved samme
Skole.

Den 9 Jun. d. A. er Adjunct ved Middelskolen i Bordingborg, Nicolai Schow, beskikket til tredje Lærer ved Skolelærerseminariet paa Jonsstrup.

II. Legater.

1. Mette Wagh's Legat til Fridericia Skole a).

Jeg underskrevne Mette Wagh, forrige Sognepræst for Helliggeistes Menighed i Kiøbenhavn, afg. Hr. David Pontoppidans Efterleverske, gjør hermed vitterligt: At jeg, i Overensstemmelse med det af mig oprettede og af Hs. Majestæt under 21 hujus confimerede Testamente, haver til Erindring om den store Guds Velgierninger mod min sal. Mand og mig, der begge ere fødte og opdragne i Fridericia, skienket og givet, ligesom jeg og herved skienker og giver ved min dødelige Afgang den Capital 1000 Rdlr., siger Et tusende Rigsdaler dansk Courant, til den

a) Saavel dette som andre Udfomsbreve, der i disse Annaler indrykkes, ere ikke, saavidt Udgiveren bekiendt, forhen trykte.

latinske Skole i Fridericia, hvormed stedse og altid skal forholdes saaledes:

1. Næste 11 Jun. efter min dødelige Afgang udbetales af mine Midler ovenmeldte 1000 Rdlr. til den latinske Skoles Inspecteurer i bemeldte Fridericia.

2. Administrationen over bemeldte Legatum tilkommer ovennævnte Skoles Inspecteurer tillige med den nærmeste af mine Paarørende, som der i Byen maatte være tilstæde, og skal, i Tilfælde af Dissensus ved Uddelingen, naar Stemmerne ere lige, det Partie følger, hvis Mening den mig paarørende Administrateur maatte være af.

3. Capitalen udsættes strax paa Rente imod Panteobligation enten i Byens Lodder, Jorder eller Jordegods, men ikke Huse eller Gaarde, og det saaledes som de Herr. Inspecteurer vil være ansvarlig til, saa at Capitalen stedse conserveres og ikke nogen Tid forrykkes.

4. Med Renten af denne Capital forholdes saaledes:

a) Naar Nogen af mine eller min sal. Mandes Slægt gaar i bemeldte latinske Skole og samme behøver, skal han, naar han dimitteres til Akademiet, nyde Renten frem for andre, den halve Deel af samme, naar han med et godt Testimonium forlader Skolen, og reiser til Akademiet, og den anden halve

Deel, naar han som Student er indskrevet, imod Qvittering, som i Skolens Protocol indføres.

- b) Naar ingen er af Familien, da nyder efter fleste Stemmer af Administrationen den Discipel Renten, som dette Aar dimitteres til Akademiet, nemlig saadan en Discipel, der er i maadelige Omstændigheder, er flittig, har et godt Nemme og Gemyt, hvormed da forholdes, som i forrige Post er meldt.
- c) Men findes der tvende, som det Aar dimitteres, der begge ere fattige og af lige Flittighed og Lærdom, have Administrateurerne Tilladelse at dele Renten imellem dem paa samme Maade, som heroven for Lit. a. formeldes.
- d) Skulde et Aar forfalde, at ingen af dem, som bleve dimitterede, nødvendig behøvede denne Hielp, eller og ingen det Aar fra Skolen blev dimitteret til Akademiet, da tillades Administrationen, efter fleste Stemmer at uddele de $\frac{3}{4}$ Dele af Renten til de Fattigste i i Mester- og tredie Lectie saaledes, at ligesom en er fattig til, faaer den eller de saa meget mere end de andre; den øvrige fjerde Deel kjøbes saadanne Bøger for, som enten bruges i Skolen eller og nødvendig behøves ved Ankomsten til Akademiet, hvilke Bøger

saaledes uddeles til de flittigste Discipler, naar den aarlige Examen i Skolen foretages.

5. Skulde det imod Formodning efter kort eller lang Tid hende, at Fridericia latinske Skole blev nedlagt og ligesom andre forhen henlagt til et andet Sted, skal Renten af denne Capital to Gange om Aaret uddeles til Byens meest trængende Fattige, under Direction af begge Sognepræsterne, den øverste Magistratsperson og den nærmeste af mine Paarørende, som der maatte være tilstæde, saa at denne Capital forbliver derved Byen til evig Tid. Og da denne min velmeente Gave saaledes er givet til den fattige Ungdoms Nytte, saa tvivler jeg ikke paa, at jo Bedkomende sørge for Capitalens Udsættelse, at den ikke forrykkes, ligesom og at dens Rente uddeles som forhen er anført, og det saaledes, som de her og hifset ville være ansvarlige til. Af denne Fundation har jeg herhos ladet forfatte to ligelydende Exemplarer, det ene at forblive i Kiber Stiftskiste, det andet ved Fridericia latinske Skoles Documenter, ligesom jeg og formoder, at denne Fundation i Fridericia Raadstue og Ting-Protocoller, samt i den latinske Skoles Protocol maae indføres, paa det denne Stiftelse ej nogen Tid skal undergaae. Til desto mere Befræstelse har jeg denne min Fundation egenhændig underskrevet og forseglet, som

og formaaet Hr. Justitsraad og Amtsforvalter
Hammelef, som min Laugværge, og Hr. Cancel-
liesecretair og Registrator Knudsen samme med
mig til Bitterlighed at underskrive og forsegle.

Kiøbenhavn den 9 April 1782.

Mette sal. Pontoppidan.
(L. S.)

Som Laugværge i dette Tilfælde
N. Hammelef.
(L. S.)

Til Bitterlighed efter Begiæring
C. Knudsen.
(L. S.)

Læst for Retten paa Fredericia Stadsting,
den 4 April 1785.
Buhl.

Og protocolleret Fol. 343.
test. Geelmunden.

2. Johan Korens Legat til Christia- stania Cathedralsskole.

Johan Koren, Guds Ords Tiener og
Sognepræst til Storbens Præstegield udi Bergens
Stift og Sundhorlehns Provstie, gjør herved vit-
terligt, at jeg, med min fiære Hustrue Drude

Maria Smids Samtykke, af et gudeligt og christeligt Betænkende, den hellige treenige Gud til evindelig Ære og Taksigelse for den Naade, mig er bevist baade ved Førfremmelse til Etne Præstegjeld i formeldte Stift, og ved Førflyttelse til et bedre Kald udi Storøens Menighed, haver givet og legeret fra mig, min Hustru og Arvinger Capital 100 Rd., skriver Et Hundrede Rigsdaler, ad pios usus, og det med saadanne Vilkaar, som følger udi denne min Fundak, nemlig:

1. Skal bemeldte Capital, 100 Rd., med sine Renter aarlig fem pro Ct. være givne til Christiania latinske Skole, til stedsevarende Tid.

2. Skal Renten deraf betales til Michaeli Tider, hvert Aar, til en fattig, flittig, skikkelig og lærvillig Discipel i Christiania Skole, som maa nyde ovenmeldte Renter deraf i fire Aar; uden saa er, at han ej forholder sig til Rectoris Godtbefindende.

3. Til Renten at nyde, denominerer jeg her ved min egen Søn eller nærmeste Slægt, om han maatte i sin Tid studere i Christiania Skole, og som jeg saaledes legerer Penge til et andet Stifts Skole, skulle jeg formode, min Søn eller nærmeste Slægt derfor skulle være nogle Aar berettiget til til at nyde Kosten ved Communitetet i Christiania og tillige denne Rente.

4. Som Cancellieraad, Consistorial-Assessor, Lector Theologiæ og Rector Scholæ Christianiensis Mag. Jacob Rasch har med sit Raad gaaet mig tilhaande udi den allernaadigste Kongl. Promotion fra et Kald til et andet i Bergens Stift, saa denominerer jeg nu for de første fire Aar hans Søn ved Christiania Skole, om han Renten til et lidet Taknemmeligheds Tegn vil antage.

5. Denominations-Ret ved Skolen at udvælge een Discipel, som Renten skal nyde, forbeholder jeg mig selv, saa længe jeg lever, og ifald nogen af mine Børn eller Familie skulle efter min Tid, ved Guds Forsyn, blive boesat i Christiania eller Aggershuus-Lehn, da Denominations-Retten at blive ved den, som nærmest og beqvemmeligst dertil kunde være; men i Mangel deraf da skal nuværende eller efterkommende Rector den have, dog saa, at han fremfor fremmede lader een Discipel, der maatte være af min Familie, Renten nyde, naar han stiftede sig vel, og Christiania Skole maatte frequentere.

7. Forhaabes, og med ydmyg Bøn anmodes, at denne Capital maae blive administreret og bevaaret med samme Vilkaar, som andre Christiania Skoles publique Penge, efter den allernaadigste

Ordre, som ved Skolen skal findes under Dato 18 Novbr. 1728 a).

7. Men skulle imod Forhaabning nogen Tid denne Gave til anden Brug forvendes, eller Renterne ej, som sagt, anvendes, da vil jeg og mine Paarørende have frie Mægt at udfalde Capitalen, og give den til anden gudelig Brug, hvilken min Fundats jeg underkaster al Kongl. Protection og Raade, som jeg den her med egen Haand og sædvanlig Signete stadfæster.

Storøens Præstegaard den 1 Aug. Anno 1730.

Johan Koren.

III. Necrolog.

Den 21 April d. N. døde i Colding, Rector ved den lærde Skole sammesteds, Mag. Matthias Bech. Han blev bestikket til Rector ved denne Skole, den 17 Marts 1786.

v) Om denne Foranstaltning s. disse Annalers förrige Hæfte S. 89 f.

IV. Reilighedsfrister.

Kan et Folks Cultur geraade i Strid med dets Moralitet? En Tale, holden den 28 Jan. 1809 paa Christiania Cathedralskoles store Horesal af F. J. Bech, Doctor i Theologien og Biskop over Aggershuus Stift. Christiania 1809. 32 S. 8.

Alf det henfarne Nar tilhorte endnu en Deel Syvende Christians Regjeringsepoche. Sierte Frederiks første Fødselsdag efter hans Thronbestigelse maatte være uadskillelig fra den Kongl. Faders Minde, hvis 42 aarige Regjering var saa frugtbar paa Belgierninger mod hans Folk, saa mærkbar ved Bestræbelsen for at velsigne den dansk-norske Stat med Culturens veldædige Virkninger; thi dette fremstiller Gorf. som det Characteristiske i Christian den Syvendes Regjering. Ved at knytte denne Betragtning til det visse Haab om nye Fremskridt i Nationalculturen under Frederiks vise og længe øvede Styrrerhaand, Fremskridt, hvortil selv de Tidsumstændigheder, der ved første Biefast kunde synes ugunstige, ville blive medvirkende, baner Taleren sig Wei til sit Hovedæmne, at undersøge, om Cultur ogsaa virkelig er et Nationalgode, noget som bidrager til at giøre et Folk lykkeligere og sædeligere?

Den Erfaring, at Gædeligheden har aftaget hos Folk eller Folkelasser, der synes at være stegne i Cultur; oplyste Philosophers og Statsmands Paastande eller Tvivl; mangehaande Utringer af Betænkeligheder, grundede paa en formeent Klogskab m. v. have foranlediget mange vrangte Domme og Slutninger i Henseende til Culturens Virkninger. Men neppe, siger Taleren, havde man opfattet Tvivl om det Veldædige i disse, dersom man deels ikke havde misforstaaet dens Begreb eller indblandet i samme, hvad som er det ubedkommende, deels ikke tillagt den Følger, som have deres Grund i ganske andre Aarsager.

Cultur betegner og forudsætter først en ved Fld og Konst frembragt Forhøielse, Skiærpelse, Forædling af Naturkræfter, af physiske, intellektuelle og moralske Evner, hvilken Konst og Fld dog i en vis Grad maae være anvendt, forinden den berettiger til Navnet: *cultiveret*. Med dette Navn maae ikke vdsles. Cultur er uadskillelig fra Begrebet om Forædling, om værdige og gavnlige Formaale. Den dannede Person staaer langt tilbage for den cultiverede; endnu mere den blot civiliserede. Den Cultiverede besidder altid erhvervet Forstandsbuddannelse og Hiertes Forædling, erhvervet Duellighed og Værd, og forsvare sin Rang selv der, hvor den blot Civil-

liserede eller Polerede bedre end han veed at glimre i selskabelige Kredse.

Til Cultur, anvendt paa Mennesket, hører det fremdeles, at Dykkelsen af dets Evner bringer disse i en rigtig indbydes Harmonie; at den ene ikke dyrkes paa den andens Befrustning; at alle Evner dyrkes, og ingen forsømmes; at enhver dyrkes hensigts- og planmæssigen. At Sværmeren og den mørke Sædelærer, der sætter al Dyd i ørkesløse Andagtsøvelser, anseer denne Cultur for Moralitetens Grav, det maae skænktes hans Sielsforvirring og dennes Melancolie; men antage vi, hvad vi maae, at Moralitet bestaaer i en herskende Stræben efter overalt at anvende alle sine Evner paa den retteste Maade, naar, hvor og saaledes som Pligt byder det, saa ophører ei alene al Strid mellem Cultur og Sædelighed, men det bliver endog indlysende, at Moralitet ei engang uden Cultur kan finde Sted.

Men Taleren kommer atter her S. 10 tilbage til dem, som, uden at modsiges Fornuftslærdningerne, dog ikke ville frasælde deres Mening om Culturens Farlighed, om dens Indflydelse paa Sædernes Fordærbelse m. v., som beraabe sig paa de alt for fiendelige Virkninger af den tiltagne Industrie og Cultur: Overdaadighed, Udsvævelser, Blødhed, Sandselighed, Uduelighed, Svæffelse, Egegylldighed mod Dyd og Religion o. s. v.

Han søger S. 15 ff. at vise, hvor ugrundet denne Troe paa Culturens Skadelighed er; en Troe, hvis almindelige Udbredelse eller Antagelse af Regerterne og de Mægtige vilde være det største Onde, der kunde vederfares Menneskeheden.

Først bemærker Forf., at man feiler i at udlede fra Culturen som Kilde de Onder, der have deres Oprindelse fra ganske andre Aarsager, eller at tillægge den rette Cultur den Brøde, der muligen kan hvile paa den stiebe, misledede, ufuldstændige eller hensigtsløse, hvilket vilde være det samme, som at erklære det gode Korn skadeligt for Sundheden, fordi det, halvmødent, fordærvet eller blandet med fremmede Dele, befandtes at have saadan Virkning. Deraf, at den med Cultur og Vindstibelighed forøgede Velstand ofte havde Overdaad og dennes Søstre i Følge med sig, maa ikke sluttes, at Velstanden er Aarsag i dette Onde. Velstand har uendelig megen Indflydelse paa at forædle Mennesket. Mangel og Armød ere utallige Lasters Kilde. Ethvert Gode kan misbruges. Saaes Velstand undertiden at ledsages af Stolthed, Lediggang, Udsvævelser, Uppighed o. s. v.; Aarsagen var ikke, at dens Eier nu var bleven cultiveret, men snarere, at han manglede Cultur, at hans Aand var og forblev forstumpet, udannet og uforædlet, medens hans udvortes Aar bleve lykkeligere. Thi altid, i og uden

for Velstand, i Fred og Krig, ere alle Slags Udsvæ-
velse Raahedens Ledfagere og Virkning.

Videre sætter Forf. dem tilrette, der frygte
Ondt af Almuen's Oplysning. Man kan
misforstaae, hvad som hører til denne; man kan
skade, ved at ville bidringe Almueklassen Kundskab-
er, han hverken behøver, eller har Tid eller Ene
til at fatte; man kan drive paa Forstandens og
forsomme Hjertets Dannelse; men forgieves ven-
ter man almindelige og borgerlig Dyder af den
raa Mængde, som Overtroe, forvirrede Forestil-
linger og vilde Lidenstaber regiere. Alle ucultive-
rede Tiders og Folks Historie viser Raaheden sam-
menparret med Falskhed, Eroldshed, Grusomhed,
dyrsk Sandfelighed, alle Arter af Udsvævelser;
aldrig kunne derimod disse findes i Forening med
en retledet Cultur *a*).

Fremdeles giendriver Taleren de Udfald, som
pleie at gøres endog paa den videnskabelige
Cultur. Til disse Udfald angiver han tvende
Aarsager, deels, at man bedømte den som en Er-
hvervsgreen, deels at man tillagde den Skylden
for det Onde, som just laae i Mangel af den.

a) Anmelderen tør i denne Henseende henvise til Jevn-
førelse af hans Uttringer i Tanker om Natio-
nalopdragelsen S. 118 ff. S. 125 ff.

„Den videnskabelige Culturs Værd, siger Forf., maa ikke vurderes efter den fræsse Nytte, man vil, den skulde stifte. Dens egentlige Bestemmelse er ikke, umiddelbar at skaffe Brød og Penge. Det burde være nok til at indgyde den høieste Agtelse derfor, at dens Formaaale ere de ædleste og værdigste; at den ophæier, styrker og adler Menneskets Aand, og opløfter den til hyppeligere Skabningers Rang; at den stedse lænner sine Dyrkere og Elskere med de sødeste Glæder, den værdigste Fornøielse. Og hvorledes kunne vi desuden tvivle om dens Gavnlighed, fordi vi nu ikke see Frugterne for Dine; fordi Nyttens ikke viser sig synlig i hvert Skridt, vi efterspore den; fordi den, lig Naturen i sin Fremgangsmaade, opsamler tilsyneladende smaa og ubetydelige, ofte umærkelige og langsomt virkende Bidrag, som den forener til en stor og velgiørende Hensigt? Skulde en saa ædel, saa frugtbar Gød kunne skuffe vor Forventning om en rig og glædelig Høst? Skulde Videnskabelighed, der gennem alle Tidsaldre har virket saa upaaskionnelig veldædigen paa enhver Haandtering og Næringsgreen, paa Statsstyrelsen og Borgersamfundet, paa alle Freds- og Krigskunster, paa Menneskets Opdragelse, Forædling, dets Glæder og Tilfredshed, skulde den, siger jeg, blot være en Prydelse for den menneskelige Forstand, blot en Kilde, hvoraf der udbældede mentale Glæder;

skulde Noget kunne ligned med den i Rigdom og Frugtbarhed paa Nytte og gavnlige Virkninger ^{a)}?

Taleren berører endnu den Punkt, at videnskabelig-Cultur ei altid synes at staae i Forhold til og Forbindelse med fornøden Brugbarhed og Behændighed i det virksomme og borgerlige Liv, ja ej engang altid med Moralitet. Han gjør opmærksom paa, at, forsaavidt denne Udbredelse ikke overdrives, bliver Uarsagen til saadan Mangel ikke at søge i den videnskabelige Cultur selv, men deri, at den i nogle Henseender har været eensidig, at nogle Evner ere blevne dyrkede paa de andres Bekostning eller efter en vrang Methode. Lad disse Feil i Opdragelsen selv vorde hævede, og Virkningerne af eensidig Cultur ville af sig selv bortfalde.

Det bedste Forsvar for Culturens veldædige Magt leverer Historien. Ved Hielp af denne see vi, hvorledes hiin forvandlede Dyr til Mennesker, og samlede vilde Horder til velordnede Selskaber. Forgæves, siger Taleren, anføres af Verdens Aarbøger Kiendsgierninger, der skulle

^{a)} Jernf. Udg. Tale om den akademiske Borgersrets Betydning S. 15 ff., 26 ff. Et Par interessante Bemærkninger om Videnskaberne's Gavnlighed for en Stat ere giorte af Forfatteren til: Några Anmärkningar om Nationalkarakteren med tillämpning till den Svenska. Stockholm 1809.

bevise Culturens sørgelige Virkninger for Menneskeheden og Stater; thi ved ethvert saadant paabe-
raabt Exempel vil man finde, at enten ingen sand
Cultur herskede, eller at denne havde gjort en alt
for indskrænket Fremgang, eller at den var alt for
lidet udbredt. Taleren kaster herved et Blik paa
Roms Historie. „Culturen, siger han, havde
vundet sig op til en høi Spidse, men var ifkun
Eiendom for faa, og kun bleven lidet almindelig.
Staten bugnede tidlig under sin Storhed; den var
mæggig og umoralisk. Rigdomme vare alt for
meget i flætte og forkeert cultiverede Menneskers
Hænder. De modstræbende Kræfter bleve stedse
flere og vældigere, Agtelse for Cultur tog meer og
meer af. Wildskab og Trodsighed, bydende Vælde,
og Despotie, og Udsævelser kappedes om at
fremskynde Fordærvelsen, som Raahed og Slaver-
sind fuldendte, da de overvældede den stedse svar-
gere Modstand af idelig aftagende Cultur, indtil
denne ved indfaldende Barbarers Haand fandt sin
med Statens Undergang.“

Fra disse mindre behagelige Erfaringer vender
Taleren S. 26 Diet til sit eget Fædreland, for at
fæste det paa de mange og heldige Bestræbelser for
Culturens Fremme, der skete i syvende Chri-
stians Dage og under siette Frederiks
mangeaarige kraftfulde Medvirkning. Han priser
de liberale Grundfæstninger, der udmærkede Stats-
Univ. og Skole-Amaal 1809. i. B. U

styrelsen's Mand; han nævner og fremstiller i deres Bigtighed de væsentligste af de Foranstaltninger og Begjæringer, der ville forevige Mindet af den omtalte Epoche, Indfødsretten, Stavnbaandets Løsning, Skrivefriheden (hvis Misbrug siden foranledige dens Indskrænkning), Handels og Ræringsveies Befrielse fra trykkende Baand, Landvæsenets Forbedring, Forsvarsvæsenets omhyggeligere Organisation, Rettens bedre og hurtigere Pleie; Oplysnings og Videnskabeligheds planmæssige Fremme m. v.; han ønsker Fædrelandet til Lykke, at den Visdom og den ædle Mand, som dicterede hine Foranstaltninger, er gaaet i Arv med syvende Christians Scepter; haaber for Culturen en saa meget skionnere Fremtid, naar Uveir's Skyer først ere adsplittede; og, da den visseste Regjering's Bestræbelser ikke kan lykkes uden Folkets egen Medvirkning, opfordrer han enhver god Borger, til i sin Stand og Rreds villigen og troilighen at medarbejde til Almeenvællets og Culturens store Formaal. Han skuer de veldædige Følger, som da ikke ville udeblive; finder i de seeneeste Begivenheder ny Grund til ogsaa for Fremtiden at vente enhver ædel og patriotisk Ansirængelse af Tvillingrigets Borgere, og slutter med passende Ønsker for Konge og Fædreland.

Til samme Høitid i Anledning af Hs. Majestæts Fødselsdag var indbudet ved et Program i

Lapidarstil af Rector Professor Røstved, hvis Indhold deels fremstiller de Begiærninger, som ville gjøre Mindet om Christian den Syvendes to og fyrgetyve Aars Regiering udsædeligt, deels trøster over Faderens Tab ved et Blik paa, hvad Sønnen har gjort, gjør og vil gjøre. I samme Anledning bleve følgende treende Sange, forfattede af Hr. Slotspræst Paveis, aflængne:

F o r T a l e n.

Op, Nordens Børn! istemmer
Den Eviggodes Lov!
Han Nød og Kummer sendte,
Men han den og bortvendte;
Ej Landet blev dens Kov.
Vor Tars han aldrig glemmer;
Op, Nordens Børn! istemmer
Alherren Tak og Lov!

Og vakte Krigens Torden
Af lange, dybe Roe;
Men Morges Søn ej bæved,
Han Arm og Glavind hæved,
Sit Land, sin Konge tro.
Ei knuste os den Torden;
Gud bød — og end vort Norden
Kan juble frelst og fro.

Den gultne Mangel trued,
 Og Tusind græd om Brød;
 Men Vaar og Sommer svunde,
 Ej sorgfrie de hærunde,
 Dog lindredes vor Nød.
 Gud kjerlig til os skued;
 Den ramte ej, kun trued,
 Den blege Hungersdød.

Tak skee vor hulde Fader!
 Han hidtil stod os bi.
 Paa ham vi trygt vil haabe,
 Med Tillid ham anraabe,
 Hvad Nød vi stædes i.
 Han aldrig os forlader,
 Den vise, gode Fader!
 Vor Gud lovsynge vi.

Efter Talem.

Bældige Gud, see ned fra det Høie,
 Naadig med faderligt, signende Die
 See til vor Konge, vort Fædreland ned!
 Fader! sæt Mætt for Trængslernes Dage!
 Fred og Tryghed lad vende tilbage.
 Hør vor Bøn: — o Gud, giv os Fred!

Kongen velsign med Fryd og med Ære!
 Stedse hans Tid og hans Attraae det være,
 Mandigt at virke til Fædrelands Vel!
 Gjordommes Nat han vældig adsprede!
 Frihed, Retfærd og Lys han udbrede!
 Kron hans Daad med Hæder og Held!

Folket velsign med Kraft og med Vælde!
 Gjordom og Daarskab og Laster at fælde
 Eenigen stræbe hver Kvinde og Mand!
 Sandhed og Dyd foreenede vandre!
 Alle gavne og elske hverandre!
 Sign, o Gud! vor Konge, vort Land!

VI. Standede Efterretninger.

Under 39 Maj d. A. har Hs. Majestæt allernaadigst confirmeret den mellem Yderne af Lindelse Sogns Konge, Korntiende og Odense Communitet, som bemeldte Tiende er tillagt, afsluttede og til Allerhøjstfammes Approbation indstillede Foreening om denne Tiendes Overdragelse for bestandig til fornævnte Sogns Beboere, imod at de deraf svare en aarlig Afgift af 2 Skpr. Rug, 2 Skpr. Byg og 2 Skpr. Havre pr. Td. Hartkorn, tilligemed

alle Kongelige Skatter og Paabudde, ordinære og extraordinære, som ere eller herefter maatte worde paalagte, af hvad Slags være eller af hvad Navn nævnes kunne, uden al Undtagelse, og, inden hvert Aars 11 Mart. betale fornævnte Afgift i Penge efter Middeltallet af de sidste 10 Aars Capiteltaxt.

Sognets tiendeydende Hartkorn er angivet til 372 Rd. 5 Skpr. 1 Fdk. • $\frac{25}{48}$ Al.

Ved Kongl. Resolution af 7 Jun. d. A. er det allernaadigst tilladt, at 112 Rd. 3 Mk. 8 S. maae udredes af Odense Cathedralskoles Kasse til Istandsættelsen af Skolebygningens Tage og hele Bygningens udvendige Oppudsning.

Ligeledes har Hs. Majestæt under 27 Jun. d. Aar allernaadigst bifaldt, at af de 415 Rd., som Istandsættelsen af Randers lærde Skoles Udhuse har kostet, de 115 Rd. maae udredes af Skolens Kasse, dog uden Følge for Skolen i Henseende til fremtidige Reparationer a).

a) Efter Lov. 2 — 22 — 71. skulle Skolerne og Skoletienernes Boliger holdes ved Magt af Kirkerne.

Efter vedkommende Skoleforstanderes Ønske, og efterat Directionen derom havde corresponderet med det Kongl. danske Cancellie er den Aarhus Cathedralsskole, som Beneficiarius, paa dens Gods tilkommende Skiftejurisdiction overdraget til de almindelige Skifteforbatere.
